ORA MOSCOVEI, ORA LUMII...

PUNCTE DE VEDERE...

Destăşurarea evenimentelor sportive după război, a ridicat pentru prima oară în istoria sportului, o problemă de principiu, a cărei soluţie nu este atât de uşor de găsit, cum s'a crezut la început.

Coaliţia împotriva Germaniei, a dus la o naturală strângere a legăturilor de prietenie între aliaţi, ceeace a avut drept efect, după încetarea ostilităţilor, o schimbare în relaţiile sportive dintre aceste ţări. Dacă înainte de război, echipele şi sportivii sovietici nu au trecut porţile Uniunii decât foarte rar, îndreptându-se numai către ţările cu adevărat democrate, după victorie, reprezentanţii Sovietelor au fost asaltaţi cu invitaţii. Nu este necesar să recapitulăm rezultatele obţinute în întâlnirile internaţionale.. Ele sunt cunoscute tuturor sportivilor. Singurul lucru pe care vrem să-l subliniem, este că aceste rezultate au răsturnat în totul, părerea falsă ce fusese creată cu atâta străduinţă de către presa reacţionară, în perioada dintre cele două războaie. Această schimbare de părere a opiniei publice obiective, a dus în mod logic la o comparaţie necesară, între cele două puncte de vedere asupra sportului: de o parte acel al lumii vechi, bazat pe o evoluţie lentă, prezentând o stare de lucruri acceptată, nolens-volens, — până la război — în toată lumea, şi cel al lumii sovietice, revoluţionar dar solid, bazat pe entuziasmul şi dorinţa de progres a masselor şi utilizând în mod raţional toate avantagiile ştiinţei şi tehnicei.

Nu este de mirare că odată cu apariţia posibilităţii acestei comparaţii, conducătorii lumii sportive şi chiar sportivii înşişi au trebuit să ia atitudine. Astfel în presa sportivă mondială, inclusiv cea sovietică, au apărut articole de comentariu, scrise de către cei mai renumiţi cunoscători ai sportului.

Intreaga discuţie s'ar fi desfăşurat în cel mai frumos spirit sportiv, cu argumente logice şi demonstraţii bazate pe fapte, dacă concluzia naturală care era de aşteptat, nu ar fi indispus complet un anumit grup de oameni, a căror ocupaţie principală este să se îmbogăţească de pe urma sportului. Intr'adevăr, era şi greu ca după ce si-au dat osteneala timp de ani de zile să introducă o anumită mentalitate în sport, mentalitate convenabilă numai lor, aceşti indivizi să accepte o nouă concepţie, în cadrul căreia nu se mai găsea nici un loc pentru ei.

Am scris de multe ori despre nenumăratele mârşevii care se comit în lumea sportului din anumite ţări. Boxeuri drogaţi, matchuri aranjate, echipe întregi cumpărate şi vândute ca nişte simple baloturi cu marfă, lucrurile acestea au devenit ceva cu totul obişnuit pentru sportivi de teapa unui Mike Jakobs, Jack Solomons şi alţii ejusdem farinae.

Deaceia, conform sistemelor lor obişnuite, strâns uniţi în faţa primejdiei mortale pe care o reprezenta noua concepţie sportivă, aceşti domni şi-au adunat toate forţele şi varsă de un timp încoace valuri de cerneală otrăvită împotriva Uniunii Sovietice. Tot felul de afirmaţii absurde îşi găsesc locul în coloanele gras plătite ale unei anumite prese, căutând să refacă atmosfera creiată cu atâta greutate înainte de război. Prea puţini sunt acei a căror conştiinţe nu pot fi cumpărate şi care îndrăznesc să-şi afirme părerile în mod liber.

Tuturor acestor mercenari ai scrisului, care se înjosesc în fiecare zi înglobându-se tot mai mult în sclavia spirituală a dolarilor, le-a răspuns Uniunea Sovietică nu prin vorbe, ci prin fapte. Concepţia sportivă a lumii noi a fost apărată pe stadioanele Europei, şi nu în coloanele ziarelor. Peste tot unde sportivii Uniunii s'au întâlnit cu cei din restul lumii, au obţinut victorii care vorbesc dela sine. Dar mai mult decât rezultatul sportiv, a impresionat disciplina şi spiritul de echipă. Oamenii care au învins pe terenurile de foot-ball ale Angliei şi Suediei sau în sălile dela Praga şi Paris, nu erau nişte campioni izolaţi, exploataţi de un manager oarecare, avid de bani. Ei erau reprezentanţii selecţionaţi ai unei masse sportive, organizate conform unor principii moderne, având la dispoziţia ei toate facilităţile pentru practicarea culturii fizice.

Pe stadioanele Europei, concepţia sportivă sovietică s'a impus cu hotărâre, din toate punctele de vedere. Aceasta o ştiu şi cei care astăzi o ponegresc. Numai astfel se explică înverşunarea atacurilor şi lipsa lor de loialitate.

Lumea însă, ştie să deosebească întotdeauna, până la urmă, adevărul de minciună. Cu fiecare zi care trece, superioritatea concepţiei noi se afirmă tot mai tare. Şi împotriva tuturor sforţărilor disperate ale adversarilor ei, va triumfa. Această victorie va fi aceea a entuziasmului, a dragostei tinereşti adevărate pentru frumuseţea sportului, a unui spirit cinstit şi doritor de progres.

Concepţia veche se clatină şi idolii ei poleiţi cu aur se prăbuşesc unul câte unul.

N'avem nevoe de Roller-catch, nici de

Pancraţiuni în noroi!
Vrem sport adevărat!

Sergiu Samarian

SPORTIVI SOVIETICI

TATIANA SEVRIUKOVA, cea mai bună aruncătoare de greutate din lume

S'a lăsat pe piciorul drept, în timp ce stângul i se balansează o clipă în aer încordat, corpul atletic se aruncă înainte spre marginea de metal a cercului. In mişcarea de catapult a mâinii drepte, tensiunea maximă se consumă într'un suprem efort. Cele patru kilograme ale greutăţii descriu un arc neaşteptat de mare şi se izbesc de pământ cu un sgomot surd: **14 metri 24 cm!**

Atât a aruncat **Tatiana Sevriukova**, campioană a Uniunii Sovietice la greutate. Rezultatul acesta este excepţional pentru calităţile fizice ale aruncătoarei. **Sevriukova** nu este o atletă prea voinică în orice caz incomparabil mai mică şi mai slabă decât deţinătoarea recordului mondial (cu numai câţiva centimetri mai bun) Probabil că având greutatea lui **Mauermayer, Sevriukova** ar fi aruncat cu siguranţă peste 15 metri.

Ca să ajungă la această splendidă aruncare campioana Sovietelor s'a antrenat îndelung. Când a venit în 1935, din Gorki la Moscova la cursurile de antrenament n'a aruncat decât 11,40 m. Dar numai într'un singur an sub supravegherea antrenorului **D. Marcov**, ea şi-a îmbunătăţit rezultatul cu 2 metri! (13,62).

Războiul a întrerupt activitatea sportivă a **Tatianei Sevriukova**. După o pauză de 7 ani, ea şi-a reluat antrenamentul şi după cum se vede, rezultatele sunt strălucite.

Moscova găzdueşte anul viitor campionatul mondial de şah

Până acum, nicio mare competiţie sportivă internaţională nu s'a disputat încă pe teritoriul Uniunii Sovietice, în afara celor de şah. Intr'adevăr, între cele două războaie, numai marii maeştri ai şahului au vizitat U. R. S. S.-ul, pentru a lua parte la marile concursuri ce s'au disputat la Moscova (1925, 1935, 1936, 1937, 1939) şi Leningrad (1939). Exemplul şahiştilor n'a fost urmat înainte de război. Restul lumii sportive era prea bine controlată de către reacţiune, ca să se poată încerca măcar, ruperea boicotului organizat împotriva Sovietelor. Pe vremea aceea, declaraţiile făcute de CAPABLANCA, după turneul dela Moscova din 1936, despre fair-play-ul jucătorilor sovietici şi despre organizarea minunată şi primirea impecabilă făcută invitaţilor străini, au produs comentarii ironice din partea unor oameni care nu reprezentau în şah decât un mare zero.

Şahiştii n'au luat însă în consideraţie criticile tendenţioase şi au arătat prin atitudinea lor care este adevărul. E drept că nu s'au lăudat cu asta, cum ar fi făcut cu siguranţă alţi sportivi-democraţi de dată mai recentă — au demonstrat însă prin fapte că sunt oameni cu simţul obiectivităţii foarte dezvoltat.

Rolul preponderent pe care-l are Uniunea Sovietică în lumea şahului a fost recunoscut fără discuţie, şi în toate problemele discutate, cuvântul reprezentantului Uniunii, vice-preşedintele F.I.D.E. Viaceslav Ragosin, are un rol hotărîtor.

Astfel când după moartea lui Alehin, s'a pus în discuţie chestiunea campionatului mondial, s'a ajuns la concluzia ca acest mare concurs să se joace în cele două ţări în care şahul a atins cea mai mare dezvoltare: în Olanda şi Uniunea Sovietică (Statele-Unite, deşi cu doi reprezentanţi în campionat, au declinat propunerea de a organiza ei o parte din concurs, din lipsă de fonduri (!?).

Concursul va începe la 1 Martie 1948. Şase jucători vor disputa titlul suprem: trei sovietici, Botwinnik, Keres şi Smislov, doi americani Reshevsky şi Fine şi un olandez, Dr Max Euwe. Prima jumătate a turneului, între 1 Martie — 15 Aprilie se va juca în Olanda, o doua jumătate — cea mai grea — între 15 Aprilie şi 1 Mai, la Moscova.

Faptul că trei reprezentanţi ai Uniunii Sovietice, adică majoritatea, au fost invitaţi să ia parte la disputarea titlului de campion al lumii, şi nimeni nu s'a gândit să protesteze, sau măcar să pună în discuţie hotărîrea Federaţiei internaţionale, arată mai mult decât orice, cât de mare este consideraţia de care se bucură şahiştii sovietici în lumea întreagă. Era şi mult prea greu — chiar pentru cei mai răuvoitori — să critice hotărîrea, când se ştie că astăzi în URSS activează peste un milion de şahişti — nu pe hârtie ci în realitate — şi că Uniunea Sovietică poate să alinieze cu uşurinţă o echipă de 500 sau 1000 de jucători care să înfrunte restul lumii şi să câştige sigur.

La 1 Mai — în ziua sărbătorii muncitorilor din toată lumea, va fi proclamat la Moscova, noul campion mondial de şah. Nimeni nu poate şti cine va fi, dar drept este, să fie un reprezentant al ţării unde şahul este tot atât de popular ca şi footballul.




Marii maeştri BOTWINIK, SMASLOV şi KERES în focul disputei

Jucătorii lui

DINAMO-MOSCOVA

văzuţi după matchul cu Norrkopping de către Gabriel Hanot

După întâlnirea dela Stockholm, între Dinamo şi Norköping, terminată după cum se ştie cu victoria la scor a sovieticilor presa sportivă mondială a consacrat multe coloane acestui match, încercând să găsească diferite explicatii ale înfrângerii puternicei echipe suedeze.

Unul dintre cele mai judicioase articole a fost scris de către



cunoscutul expert francez Gabriel Hanot, în „Il Calcio Illustrato" şi se remarcă prin obiectivitatea aprecierilor făcute. Spicuim din acest articol caracterizarea jucătorilor lui Dinamo, făcută cu un spirit critic deosebit, care demonstrează în mod evident marile calităţi de observator ale lui Hanot:

„Primul care atrage atenţia este portarul Homici. A fost bombardat ca o ţintă vie, de către echipierii săi, înainte de match. E foarte greu să fie surprins. O caracteristică: nu iese din poartă. Homici e sobru în gesturi, îmbrăcat în negru, contrastând violent cu culorile vii ale portarilor francezi si englezi, care atrag ochiul şi uşurează tirul la poartă".

„Toţi ceilalţi jucători sunt foarte agili şi mobili; aleargă pe porţiuni scurte: sunt totdeauna în echilibru. In consecinţă nu sunt niciodată în afară de joc".

„Fundaşii, Petrov şi Semiciasnii (ultimul are 30 de ani şi e cel mai bătrân din echipă) sunt creatorii atacurilor. Stopează balonul foarte precis şi cu multă uşurinţă şi s'au arătat



tot atât de rapizi ca şi extremele adverse".

„Halful centru, Leonida Soloviov, n'a lăsat o clipă din ochi pe Nordhal care l-a pus de multe ori la încercare, dar n'a reuşit să-l întreacă niciodată".

„Halfii de margine Blinkov şi Aljavkin pornesc la atac, imediat ce balonul este în stăpânirea unui coechipier; se demarchează aproape automat şi foarte rare ori depăşesc interii adverşi".

„Trag la poartă des, şi foarte eficace. Pentru cine a văzut echipa Begradului jucând la Paris, extremele lui Dinamo pot fi comparate cu jugoslavul Ceaikowski". (Cititorii noştri au avut ocazia să-l vadă jucând în Capitală — N. R.)

„Cei doi interi, Karţev şi Beskov sunt foarte iuţi; atacă îndrăzneţ, inteligent şi au o mare precizie. Işi schimbă tot timpul locurile între ei şi deseori cu extremele sau cu centrul atacant. Acopăr tot terenul; la câteva secunde după ce au luat parte la un atac, se retrag cu viteză ca să sprijine linia de halfi".

„Centrul atacant Serghei Soloviov, e un jucător modern, care joacă cu aceiaş uşurinţă pe dreapta ca şi pe stânga. L-am văzut executând splendid centrări din locul extremei drepte. Ceva mai expansiv decât colegii săi, se scarpină necăjit în cap, când una din acţiunile sale personale nu reuşeşte".

„Cele două extreme, Trofimov şi Demin, prezintă o mare asemănare fizică şi de joc. Par atraşi de un magnet nevăzut spre poarta adversă şi trag formidabil, parc'ar vrea să rupă plasa metalică a porţilor de pe Rasunda Stadium. Singura greşeală a lui Demin, este de a fi vrut să dribleze la un moment dat portarul suedez, în loc să tragă, simplu, în poarta goală".

A TREIA SĂRITURĂ

Lavrişcev sta lungit pe-o bancă suedeză, întins în toată lungimea celor 180 cm. pe care-i avea. Poate nu era cazul să stea aşa mai ales că unii tovarăşi găseau că asta slăbeşte voinţa, însă **Lavrişcev** se simţea bine şi nu-i păsa. Nu se întâmplase niciodată ca după o asemenea odihnă să sară mai prost decât la primele încercări.

Banca era aproape de pistă. Auzea respiraţia grăbită a atleţilor care treceau în fugă pe lângă el. Ii părea rău c'a sărit printre primii. E mai bine să fii printre ultimii, gândea el, atunci când ai o ţintă precisă, când vrei să-i baţi pe toţi cei care au ieşit înaintea ta. Deocamdată speranţa asta îi înviora pe toţi cei şase care veneau după el. Toţi doreau să bată ultimul record al lui **Lavrişcev**: 6,48. Săriturile urmau una după alta şi Lavrişcev aştepta ca din moment în moment ruleta de oţel a judecătorului să măsoare cu câţiva centimetri mai mult.

Iată unul dintre cei de vârsta lui; un tânăr brunet, care se repede cu tot elanul de care e capabil spre groapă.

— **Este!** proclamă judecătorul.

Lavrişcev s'a ridicat. Nu mai putea sta întins prefăcându-se indiferent. Judecătorul, cu o voce impasibilă, pronunţă rezultatul. Lui **Lavrişcev** i se ridică o piatră de pe inimă. **„Ei, Spartak, nu-mi poate fi concurent mie"**, gândi el liniştit. Au mai sărit apoi câţiva. Lavrişcev îi petrecea c'o privire indiferentă. Nu ameninţau rezultatul lui.

Numai când a fost anunţat ultimul, **Costea Zincenco** din „Nauca", **Lavrişcev** s'a tulburat. Il vedea pe **Costea** întinzându-şi muşchii fără grabă, în costumul cald de bumbac şi în minte îi veni toată istoria



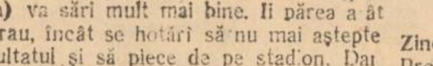
rivalităţii lor. Anul acesta nu îi fusese favorabil. De două ori, la ziua sportului şi la campionatele oraşului, el pierduse în faţa lui **Costea**. Astăzi însă, par'că-i surâdea din nou norocul: La a doua săritură îl depăşise pe Zincenco cu 14 cm. Sărise aproape şase metri şi jumătate, ... ând astfel **noul record al** oraşului.

După ... rezultatului, primul care venise să-l felicite a fost **Costea**. Numai că Lavrişcev nu prea credea în sinceritatea strângerii lui de mână. I se părea că şi surâsul de pe faţa lui Zincenco era prefăcut.

„Doar că nu-şi iese din piele în momentul acesta ca să mă poată bate", gândea el privind pregătirile lui **Costea**. Acesta tocmai începuse să fugă energic. Lavrişcev notă — c'o invidie involuntară — cât de libere erau mişcările lui **Zincenco** şi-ar fi dorit să calce linia, ca săritura să-i fie anulată..

Incă o secundă şi trupul muschiulos al atletului încordat zbură pe deasupra gropii, în timp ce picioarele făceau în aer o mişcare rapidă de foarfece.

Judecătorii nu-şi dau seama — probabil — de încordarea cu care aşteaptă concurenţii rezultatul. Lavrişcev tremura de



soarta recordului său. In sfârşit se auzi: — „6.451".

Trei centimetri! La drept vorbind se aşteptase la mai rău. Rezultatul lui rămăsese în picioare. Uşurat de grozava încordare din ultimele minute, se îndreptă încet spre pistă. Era rândul lui. Işi făcu vânt, uitând că lupta nu încetase.. A treia încercare n'a reuşit. Abea sări şase metri! Năucit, îi trebui mult timp până să-şi dea seama de greşala ireparabilă pe care o făcuse. **Zincenco** va fi acum încurajat de insuccesul ultimei lui sărituri. El va şti să-şi pună la încercare toată puterea, toată voinţa. Cei trei centimetri în plus ai lui **Lavrişcev erau o** piedecă slabă, derizorie. **Lavrişcev** era convins că reprezentantul „Naucăi" (Ştiinţa) va sări mult mai bine. Ii părea atât de rău, încât se hotărî să nu mai aştepte rezultatul şi să plece de pe stadion. Dar ca o ironie, tocmai acum trebuia să treacă pe lângă **Zincenco** care-şi facea ultimele pregătiri. „Mă mai şi strigă" se gândi **Lavrişcev** şi făcându-se că nu-l aude, trecu cu capul în jos uitându-se la nisipul de sub picioare Deodată se opri. Urma lăsată de pantofii lui **Zincenco** părea curioasă. Sau mai bine zis, urma pantofului stâng: în loc de şase găurele lăsate de cuie, se vedeau numai patru pe suprafaţa terenului neted. Celelalte două se confundau într'una singură cu marginile neregulate. De sub piciorul stâng al lui Zincenco zburau bucăţi de pietriş negru, scoase par'că de un cârlig.

„Să-i fie oare cuiele în desordine"? se întrebă **Lavrişcev**, silindu-se să prindă cu privirea tălpile papucilor. „Aşa şi este"! Se întâmplase ceva cu amândouă cuiele din faţă ale pantofului lui **Costea**. Uitându-se mai bine îşi dădu seama că se desprinsese talpa şi se răsucise cu cuiele în spre picior. De aceia lăsau o urmă atât de curioasă. „Oare cum de nu-şi dă seama Zincenco, mai ales că-i la piciorul cu care face bătaia?" Şi deodată îşi imagină toate urmările penibile ale acestei situaţii. Aici, pe pistă faptul n'are nici o importanţă, însă se va simţi, inevitabil, în momentul în care piciorul lui Costea se va lovi de scândura îngropată la marginea gropii cu nisip. Poate Zincenco va reuşi să sară, dar să bată recordul — niciodată! Mai curând se va poticni, va pierde coordonarea mişcărilor, viteza şi probabil că va cădea.

Lavrişcev îl şi vedea clar pe **Costea** căzând în groapă, atins ca de-o coasă. Ii vedea pe faţă nedumerirea şi apoi durerea. Pe el însuşi se vedea înconjurat din toate părţile şi felicitat.

Erau, nu-i vorbă, foarte ispititoare aceste imagini, în timp ce inima îi bătea cu putere de emoţie. Nu-şi mai putea desprinde ochii dela pantoful lui Zincenco „E necinstit" îi spunea glasul conştiinţei. „Victoria ta nu va mai fi meritată". **Lavrişcev** avea senzaţia că fura ceva. S'a hotărît imediat să-l previe pe **Costea**.

— **„Ia ascultă, Zincenco!"**

— **„Ascult"**, răspunse vesel acesta.

Era rândul lui să sară. Işi scosese trainingul şi mişcând din mâini se văieta glumeţ: **„Brr... Frig al naibi! Bine de tine, Lavrişcev, c'ai terminat cu săritul. M'ai lăsat pe mine să muncesc singur la închiderea sezonului!"** Lui Lavrişcev i se păru că fiecare cuvânt este o ironie făcută **la** adresa lui. Intr'adevăr sezonul se termina şi se termina cu înfrângerea lui. **Acest**

*

Zincenco va câştiga la a treia săritură. Probabil în oraş va începe să se vorbească de apusul atletului Lavrişcev.

— „Nu-i voiu spune", se hotărî el repede şi când Zincenco îl întrebă ce vrea mormăi cu voce înăbuşită: „Cât e ceasul că m'aştea(p)tă o fată". Costea se uita la el mirat apoi începu să râdă. **Lavrişcev** se înroşi ca racul. Intr'adevăr o întrebare mai tâmpită nici nu putea pune: Zincenco sta în faţa lui desbrăcat, fără nici o urmă de ceas, pe când de sub manşeta cămăşii lui se vedea un ceas nou-nouţ. Costea îi întoarse spatele, chemat de glasul judecătorului la start.

Lavrişcev se aşeză pe bancă, copleşit de greutatea ce-i apăsa sufletul. Se întinse din nou pentru a nu vedea eşecul lui Zincenco. Dintr'o dată se făcu linişte. Adversarul lui începuse să fugă. Auzea pietrişul cum scârţâie sub picioarele lui. Incă o secundă, alta...

„Stai!" răsună deodată, ca o împuşcătură, glasul lui Lavrişcev. Dintr'o săritură ieşi pe pistă, tăind cu mâinile drumul lui Zincenco.

— **„Ptiu! drace, ai înebunit?"** ţipă Costea scos din fire.

Nimeni nu înţelegea ce s'a întâmplat. In jurul lor se adunară repede atleţii de pe întreg stadionul. Scos din răbdări, judecătorul zbieră:

— **„Te voiu descalifica, cum ai putut face asta!"**

— **„Zincenco, ridică piciorul stâng!"** zise liniştit **Lavrişcev** lui **Costea**. **Acesta** se execută şi toată lumea se îngrămădi să vadă ce se petrece.

Zincenco făcu o strâmbătură de groază când îşi dete seama ce-ar fi păţit dacă ar fi atins scândura. „Şi ce să fac acum?" întreba el. „Uite pantofii mei, Costea, se oferi Lavrişcev. Sunt buni 43? Bravo! Zincenco îşi luă din nou avânt.

„Şi acum, gata cu recordul meu", se gândi mâhnit Lavrişcev. Desigur nu se putea opri să nu regrete, oarecum, succesul lui de scurtă durată, însă acest regret fusese înăbuşit cu prisosinţă de simţul puternic al colegialităţii. Privea calm spinarea ce se îndepărta rapid, încercând să se obişnuiască cu ideia de a fi învins Era atât de copleşit încât nici nu auzi vocea judecătorului care anunţase cu glas puternic: „Nu se numără".

Costea Zincenco călcase linia de demarcaţie şi săritura nu i-a fost omologată. Lavrişcev rămase campionul oraşului, în ciuda celor 6,49 săriţi de Zincenco.

Braţ la braţ, cei doi rivali părăsiră împreună stadionul făcând planuri pentru sezonul de iarnă în care erau din nou adversari.

(După o schiţă de G. GUROV JASNAI, — traducere de Annie Samarian)

SPORTIVII UNIUNII SOVIETICE SE PREGĂTESC PENTRU UN BOGAT PROGRAM DE IARNĂ

Când Vasili Trofimov, eroul matchurilor susţinute de echipa de football Dinamo Moscova în Suedia şi Norvegia, s'a înapoiat în Capitala Uniunii Sovietice, prima lui întrebare a fost: "Ce mai e nou în hockeyul pe ghiaţă?" Trebue să ştiţi dealtfel că Trofimov este nu numai un bun jucător de football, dar şi un excelent hockeyst. Anul trecut el a avut un rol hotărîtor în câştigarea campionatului de către formaţia Dinamo.

Inceputul noului campionat este aşteptat cu o firească nerăbdare în întreaga Uniune a Sovietelor. De data aceasta competiţia va fi disputată de 26 de echipe, printre care 10 în prima ligă şi 16 în cea de a doua. Spre deosebire de celelalte ţări, în Uniunea Sovietică hockeyul nu se joacă în trei ci în două reprize întocmai ca la football.

De fapt el înlocueşte în tot timpul iernii sportul cu balonul rotund. Deşi hockeyul de tip canadian a fost introdus de curând în această ţară; el se răspândeşte cu o mare repeziciune în toate oraşele şi centrele muncitoreşti din jumătatea de nord a Republicii.

Un alt sport de iarnă foarte popular este patinajul. Cei mai buni patinatori sovietici în frunte cu Ivan Anikanov; campionul de anul trecut Vladimir Proşin şi Nicolì Petrov au început de pe acum antrenamentul în vederea concursurilor din acest sezon. Ei vor avea de înfruntat asaltul reprezentanţilor generaţiei tinere, din rândul căreia se ridică patinatori foarte talentaţi ca Pavel Belajev, Igor Ipolitov şi Serghei Piscunov. Care dintre ei va fi campionul anului acesta? Iată întrebarea care preocupă pe gazetari şi pe specialişti în momentul de faţă. Este într'adevăr greu de prevăzut căci toţi sunt de forte apropiate; dar de sigur că victoria va reveni celui mai bine pregătit dintre ei.

*

Aceiaşi înfrigurare domneşte şi în rândul patinatoarelor, unde se aşteaptă un interesant duel între Maria Isacova, actuala campioană şi Tatiana Karelina fostă campioană şi recordmenă mondială.

Fiindcă a venit vorba de patinaj trebuie să vă mai spunem că un inginer din Gorki anume Mugen Lesford, care a fost cu ani în urmă campion de patinaj a realizat un nou sistem de aparate pentru producerea artificială a gheţii pentru patinoare.

Lesford spune că invenţia sa are două avantagii: timpul de solidificare a apei este mai redus, iar ghiaţa realizată prezintă o suprafaţă ideală de oarece se întrebuinţează apă distilată.

*

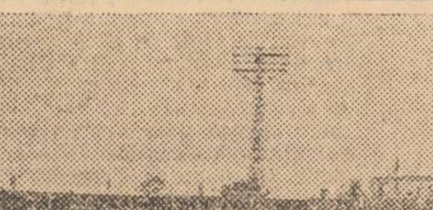
In general sezonul de iarnă care a început acum promite să fie foarte bogat în evenimente. Intr'adevăr, calendarul competiţiilor numără nu mai puţin de 85 întreceri cu caracter naţional, care vor reuni 16.000 sportivi din toate părţile Uniunii Sovietice. In anul 1948 vor avea loc 136 de concursuri cu un total de 60.000 sportivi consacraţi.

Skiorii vor avea şi ei o activitate intensă începând chiar cu luna Ianuarie. Intre 4 Ianuarie şi 7 Februarie se vor desfăşura tradiţionalele crosuri pe ski ale tineretului comunist la care vor lua parte între 8 şi 10 milioane de tineri. E demn de reamintit că în 1947 concursurile de ski au adus la start 17 milioane de participanţi.

*

Unul din cele mai importante evenimente ale acestui sezon va fi spartakiada republicii ruse, la care se aşteaptă deasemenea o masivă participare a sportivilor.

Iată câteva puncte de activitate din vastul program de iarnă al sportivilor Uniunii Sovietice.




Figuri de ansamblu la Parada Sporturilor